

Arrest

nr. 266 277 van 6 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. MWEZE SIFA
Eugène Plaskysquare 92
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 4 januari 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping die op 30 december 2021 werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2022, om 11 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster arriveerde op 30 december 2021 op de nationale luchthaven te Zaventem met vlucht SN358. Zij was in het bezit van een visum type C dat werd afgegeven door Belgische ambassade in

Kinshasa en waarbij haar een verblijf van vijftien dagen werd toegestaan tussen 28 december 2021 en 27 januari 2022.

1.2. Op 30 december 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot teruggrijping en de beslissing tot intrekking van het aan verzoeker toegekende visum type C.

De beslissing tot teruggrijping, die verzoekster op 30 december 2021 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 30 december 2021 om 12.40. uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, [K.N.] Hoofdinspecteur

de heer / mevrouw :

naam [N.Z.] voornaam [N.]

[...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo [...]

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa geldig van 28.12.2021 tot 27.01.2022 voor een duur van 15 dagen

afkomstig uit Kinshasa met SN358 [...], op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze legt een toeristische planning voor doch verklaart zelf niet te weten wat in deze planning staat. Ze kent geen enkele bezienswaardigheid of toeristische trekpleister in België. Betrokkene verklaart tijdens haar volledig verblijf in België in een hotel te zullen logeren. Echter de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal ontvangt een oproep van de genaamde [N.N.] welke verklaart de zus te zijn van betrokkene. Deze verklaart dat betrokkene na een paar nachten op hotel bij haar zal logeren. Dit strookt niet met de verklaringen van betrokkene.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens de Schengengrenscode.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de taal van de procedure

Waar verzoekster stelt te opteren voor de Franse taal als proceduretaal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster zet uiteen dat zij administratief van haar vrijheid werd beroofd met het oog op haar teruggedrijving en zij dus geen beroep kan doen op de gewone schorsingsprocedure, aangezien de bestreden beslissing op korte termijn kan worden uitgevoerd en het resultaat van deze procedure te laat zal komen.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de procedurele samenwerkingsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1. Violation du principe de bonne administration

D'emblée, il convient de rappeler que la requérante justifie d'un passeport congolais [...], en ordre et en cours de validité.

Il justifie également d'un visa Schengen [...] type C, valable du 28.12.2021 au 27.01.2022, pour une durée de 15 jours, et donc, en cours de validité également.

Qu'il y a lieu de rappeler, que la requérante a rempli toutes les conditions légales à l'obtention d'un visa court séjour dans l'espace Schengen ; raison pour laquelle l'Ambassade de Belgique à Kinshasa, après étude minutieuse de son dossier, lui a accordé un visa.

En effet, l'ambassade de Belgique à Kinshasa, ne pouvait, en aucune façon, accorder à la requérante un visa de court séjour, pour l'espace Schengen, si cette dernière n'avait présenté toutes les garanties nécessaires et utiles à cet effet.

Il convient donc de rappeler les articles 5 et 15 de la convention de Schengen du 14 juin 1985, qui sont libellés comme suit :

Article 5

1. Pour un séjour n'excédant pas trois mois, l'entrée sur les territoires des Parties Contractantes peut être accordée à l'étranger qui remplit les conditions ci-après :

- a) posséder un document ou des documents valables permettant le franchissement de la frontière, déterminés par le Comité Exécutif ;*
- b) être en possession d'un visa valable si celui-ci est requis ;*
- c) présenter le cas échéant les documents justifiant de l'objet et des conditions du séjour envisagé et disposer des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, ou être en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ;*
- d) ne pas être signalé aux fins de non-admission ;*
- e) ne pas être considéré comme pouvant compromettre l'ordre public, la sécurité nationale ou les relations internationales de l'une des Parties Contractantes.*

Qu'en l'espèce, le fait que l'Ambassade de Belgique à Kinshasa lui a accordé le visa, démontre à suffisance que lors de sa demande, la requérante a produit tous les documents et garanties utiles à son séjour dans le royaume.

Il est donc contradictoire, et relevant de la violation du principe de bonne administration, que la même partie adverse qui a accordé le visa à la requérante, suite à sa demande via l'Ambassade de Kinshasa, conteste sa propre décision.

La même administration ne peut se retourner contre sa propre décision, maintenant la requérante est dans un lieu déterminé, alors qu'elle était en possession de tous les documents du voyage, notamment sa réservation à d'hôtel, substance, plan touristique. et non comme le prétend la partie adverse.

A cet effet, la requérante produit la copie de sa confirmation de réservation, reprenant aussi bien les informations sur l'hôtel lui-même, ainsi que sur la durée du séjour.

force est de rappeler que la requérante a également justifié auprès de l'Ambassade de Belgique à Kinshasa, de sa capacité financière en ce qu'elle a sur elle[...], pour le besoin de son logement la somme de 3000 euros ; cette capacité financière lui permettra, sans aucune difficulté de vivre de manière décente durant son séjour en Belgique.

Il produit ainsi :

- Une attestation d'emploi de service auprès de la FBN Banque*
- Attestation de congé*
- Les copies de ses fiches de paie de septembre 2021 à novembre 2021*
- Que de ce qui précède, force est de constater que la requérante n'a pas et ne présente pas le profil d'une personne qui voudrait duper les autorités belges, et demeurer dans le royaume sans en avoir l'autorisation.*

Qu'il apparait, de ce qui précède, non seulement une mauvaise foi, dans le chef de la partie adverse, mais aussi une non prise en compte de tous les éléments pertinents de la cause.

A titre de rappel, « ...le principe de bonne administration impose à l'autorité administrative saisie d'une demande, entre autres, d'agir avec précaution, de tenir compte de tous les éléments pertinents de la cause et d'examiner le cas sur lequel elle statue avec soin et minutie... » (C.E.E., arrêt n° 26.342 du 29 avril 2009).

- Que, « A cet égard, le Conseil observe qu'il découle du principe général de soin et de minutie qu' « Aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrêt CE n° 221.713 du 12 décembre 2012).

Qu'il apparait, de ce qui précède, non seulement une mauvaise foi, dans le chef de la partie adverse, mais aussi une motivation inadéquate.

En effet, la Cour de cassation enseigne que toute motivation doit être adéquate, en ce sens qu'elle doit raisonnablement fonder toute décision administrative (Cass., 5 février 2000, Bull.Cass., 2000, p. 285) ; quod non en l'espèce.

2. Violation du principe de collaboration procédurale

Attendu qu'en l'espèce, il y a lieu de relever que la requérante a bel et bien fait sa réservation d'hôtel lorsqu'elle a constaté un doute en ce qui concerne la réservation d'hôtel du requérant, il aurait dû, comme le veut le principe de la collaboration procédurale, de vérifier auprès de l'hôtel. si une réservation a été faite au nom de la requérante étant donné que le numéro de téléphone de l'hôtel était bien mentionné sur la fiche de réservation, avant de prendre une décision d'annulation du visa.

La requérante a bel et bien déclaré être venue en Belgique à des fins touristiques. Elle a présenté à la police de frontière un plan touristique. Il faut comprendre que c'est pour la première fois qu'elle arrive en Belgique, ce qui explique qu'elle ne peut connaître tout le contenant du plan touristique. Toute fois elle avait ciblé des endroits où elle comptait visiter en Belgique notamment musée de Tervuren, Place de Brouckère, Atomium, ect.....

Il faut noter que le but de son voyage était de découvrir tous ces endroits, et non comme la partie adverse déclare qu'elle ne connaît pas les attractions touristiques en Belgique.

Par ailleurs, si elle connaissait ces zones touristiques il ne serait donc plus nécessaire de faire une demande de visa touristique.

En outre, La requérante déclare qu'elle séjournera dans un hôtel, durant son séjour en Belgique.

Que les policiers qui l'ont interrogées à la frontière et l'office des étrangers ont eu une mauvaise appréciation de sa situation et agi arbitrairement;

Lorsqu'ils déclarent que la sœur de la requérante Madame [N.N.], aurait expliqué à la police de frontière que celle-ci passerai quelques nuits chez elle parait curieux car la requérante avait déjà payé quelques nuits à l'hôtel où elle avait réservé.

En l'espèce, la requérante a à la frontière justifié de tous les documents relatifs à son voyage notamment la réservation d'hôtel pour la période de son séjour; son passeport muni d'un visa et un plan touristique.

A titre de rappel, « 4.1.3. En conséquence, le Conseil estime que la partie défenderesse a violé le principe de collaboration procédurale en ne permettant pas au requérant d'apporter une information complémentaire, [...]. 4.2.2. En l'occurrence, en dehors du fait qu'en tout état de cause, l'obligation de collaboration procédurale s'imposait à la partie défenderesse dans le cas d'espèce, [...] »(CCE. Arrêt n° 121 846 du 31 mars 2014).

En effet, il apparaît que les éléments exigés par la partie adverse, pour annuler le visa qu'elle ne connaissait pas le contenu du plan touristique, et qu'elle allait passé quelques nuits chez sa sœur ne peuvent être prise en considération.

Que c'est à tort que la partie adverse lui reproche de ne pas préciser l'objet et les conditions du séjour envisagé;

Que la requérante ne comprends pas pourquoi la partie adverse n'a pas tenu compte de la fiche de réservation d'hôtel présentée ainsi que tous les documents qui justifient son voyage;

La requérante remplit donc les conditions d'entrée pour un court séjour en Belgique

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause sur le plan factuel que juridique;

*En l'espèce, la requérante est employée à la FBN Banque à Kinshasa (RDC).
Elle a une sœur en Belgique qui devait lui faire visiter la ville, les places touristiques.*

Qu'il y'a lieu de souligner que l'attestation d'emploi, témoigne que Madame [N.Z.N.] est bel est bien employée à FBN Banque.

Qu'il en résulte donc une violation du principe de collaboration procédurale dans le chef de la partie adverse.£

3. Violation du principe de la proportionnalité

Rappelons qu'il est de jurisprudence constante du Conseil d'Etat qu' « Une règle d'administration prudente exige que les autorités apprécient la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas d'espèce et les inconvénients inhérents à son accomplissement » (cf. C.E., 1er avril 1996, n°58.969, inédit). Quod non en l'espèce.

Qu'il y avait donc lieu de tenir compte du principe de proportionnalité qui est pour sa part une application du principe du raisonnable, et qui requiert qu'il existe un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet. Que ce principe du raisonnable interdit donc à l'autorité d'agir contrairement à toute raison. (CE, 27 septembre 1988, n°30.876)

Que « ...le contrôle de proportionnalité d'une décision administrative est une question d'espèce. La proportionnalité s'apprécie selon les circonstances qui ont présidé à l'adoption de l'acte. Entrent donc en considération dans le type de contrôle, le contexte décisionnel, le type d'acte administratif, le comportement du requérant et celui de l'autorité administrative.

5. Le principe de proportionnalité, comme c'est d'ailleurs le cas de la notion d'erreur manifeste d'appréciation dont il est une variante, permet notamment au juge administratif de sanctionner l'administration qui utilise son pouvoir d'appréciation de manière arbitraire... ». ([Http://www.justice-en-ligne.be/article699.html](http://www.justice-en-ligne.be/article699.html)).

En effet, le principe de proportionnalité requiert qu'une relation d'adéquation, c'est-à-dire une relation raisonnable existe entre la décision et les faits qui la justifient, compte tenu de l'objectif d'intérêt général que l'autorité administrative doit servir ;

Qu'en l'espèce, la requérante justifie d'un passeport congolais [...] en cours de validité, ainsi que d'un visa Schengen [...] type C, valable du 28.12.2021 au 27.01.2022, pour une durée de 15 jours, et donc, en cours de validité également.

Que, si l'ambassade de Belgique à Kinshasa a jugé utile de lui accorder un visa, c'est bien parce qu'il avait satisfait à toutes les exigences y relatif, et qui, disons-le, sont réputées rigoureuses.

Il apparaît donc qu'il n'est ni nécessaire, ni vital à l'intérêt général qu'elle soit renvoyée dans son pays d'origine, d'autant plus qu'il ne lui est reproché aucun comportement social dangereux.

Par ailleurs, la règle de proportionnalité suppose que, « ... parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive... » (VELU J. et ERGEC R., la Convention européenne des droits de l'homme, Bruylant, Bruxelles, 1990, n° 194; M.-A. SWARTENBROECKS, 'Les arrêtés royaux interdisant à des étrangers non C.E.E., de résider dans certaines communes sont-ils compatibles avec les engagements non internationaux de la Belgique?', R.D.E., 1994, n° 78, p. 301) ;

Qu'en l'espèce, la mesure la moins restrictive, n'est nullement la décision de maintien lui notifiée.

Qu'il résulte de ce qui précède une violation du principe de proportionnalité."

3.3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de in casu bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekster wordt teruggedreven op grond van de vaststelling dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Verweerder heeft hierbij nader toegelicht dat verzoekster weliswaar verklaarde met het oog op een verblijf als toerist naar België te komen en een stuk aanbracht waarin haar toeristische planning is opgenomen, doch dat zij niet kon toelichten wat in dit document precies staat vermeld. Hij heeft tevens uiteengezet dat verzoeksters verklaring dat zij tijdens haar volledige verblijf in het Rijk op hotel zal verblijven niet overeenstemt met de verklaring van haar zus dat zij ook bij haar zal logeren. Hij heeft geconcludeerd dat uit deze vaststelling blijkt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van het haar (met het oog op een toeristisch verblijf) afgegeven visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens de Schengengrenscore. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. Daarnaast dient te worden benadrukt dat artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat om, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang tot het grondgebied te weigeren aan de vreemdeling die zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf. Het feit dat verzoekster beschikt over een paspoort en een visum dat haar werd afgeleverd met het oog op een toeristisch verblijf impliceert dus niet dat haar de toegang tot het Rijk vervolgens niet meer zou kunnen worden onzegd. Het gegeven dat verzoekster, na voorlegging van bepaalde documenten om haar reisdoel aan te tonen, een visum voor een toeristisch verblijf via de bevoegde diplomatieke post ontving, sluit geenszins uit dat de met grenscontrole belaste autoriteiten, op basis van bepaalde op het ogenblik van de poging tot grensoverschrijding gedane vaststellingen, alsnog oordelen dat deze stukken niet (langer) kunnen worden aanvaard als bewijs van een initieel voorgehouden reisdoel en het reisdoel derhalve niet vaststaat.

Verzoekster beoogt in wezen dat zij beschikt over documenten waaruit blijkt dat zij om toeristische redenen naar België kwam en dat verweerder dus niet kan voorhouden dat zij niet de vereiste documenten kon voorleggen. Zij gaat hiermee evenwel schijnbaar voorbij aan het feit dat verweerder heeft vastgesteld dat zij weliswaar allerhande documenten heeft aangebracht, doch dat deze, gelet op het resultaat van een aantal onderzoeksverrichtingen, niet toelaten te concluderen dat toeristische motieven de werkelijke reden van haar reis naar België vormen en de werkelijke reden van haar komst bijgevolg niet wordt aangetoond.

Door uiteen te zetten dat zij kan aantonen dat zij is tewerkgesteld bij een bank, dat zij weddefiches kan voorleggen, dat zij over financiële middelen beschikt en dat zij kan bewijzen dat haar verlofaanvraag werd ingewilligd en door te poneren dat zij niet het profiel heeft van iemand die de Belgische overheidsdiensten zou willen misleiden, toont verzoekster niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft vastgesteld dat zij niet beschikte over documenten ten bewijze van haar (werkelijke) reisdoel. In dit verband moet ook worden aangegeven dat uit het politieverlag dat op 30 december 2021 werd opgesteld blijkt dat verzoekster, toen haar werd gevraagd om haar toeristische motieven toe te lichten, *“geen enkele toeristische activiteit, plaats of museum kon opnoemen”* en zij verklaarde dat zij het toeristische programma waarover zij beschikte en dat zij wenste te gebruiken om haar reismotief aan te tonen nog niet had gelezen. Van een vreemdeling die van een ander continent naar België komt met het oog op een toeristisch verblijf kan nochtans in redelijkheid worden verwacht dat hij een aantal toeristische trekpleisters die in een planning die hij bij zich heeft staan vermeld kan meedelen. Verzoeksters bewering dat zij wel melding heeft gemaakt van bepaalde plaatsen waarnaar zij zich zou begeven vindt geen steun in het administratief politieverlag. In dit verslag staat duidelijk vermeld dat verzoekster zelfs los van het programma dat zij bij zich had geen toeristische plaatsen, bezienswaardigheden of activiteiten kon opnoemen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de door de politie op 30 december 2021 gedane vaststellingen niet correct zijn weergegeven in dit verslag. Verzoeksters stelling dat zij toch bepaalde plaatsen waarnaar zij zich wou begeven zou hebben vermeld doet in ieder geval geen afbreuk aan de vaststelling dat zij geen kennis bleek te hebben van de inhoud van de planning die zij aanbracht ter staving van haar reisdoel. De Raad stelt ook vast dat verzoekster, toen haar werd gevraagd waar zij zou verblijven, initieel een hotelreservatie voorlegde om aan te tonen dat zij gedurende dertien nachten zou verblijven in een bepaald hotel in België. Pas nadat de met grenscontrole belaste overheden de correctheid hiervan nagingen en vaststelden dat deze reservatie was geannuleerd stelde verzoekster dat zij een reservatie had voorzien in een ander hotel in België en dit slechts voor twee overnachtingen. Verzoekster poogde dus de waarheid te verhullen. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat de Raad moet aannemen dat zij niet het profiel heeft van iemand die de overheid wil bedriegen, nu uit de feiten blijkt dat zij dit reeds poogde te doen. Een controle van verzoeksters bagage toonde verder aan dat zij naast één stuk handbagage enkel twee frigoboxen met voeding meebracht. Het feit dat verzoekster reist met bijna uitsluitend frigoboxen gevuld met voeding is ook moeilijk verenigbaar met haar verklaringen dat zij om toeristische redenen naar België kwam. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat op de luchthaven de aanwezigheid van verzoeksters zus werd vastgesteld en deze verklaarde dat verzoekster op familiebezoek kwam en bij haar zou logeren. Deze verklaring is niet in overeenstemming met verzoeksters verklaring dat zij om toeristische redenen naar België zou komen en is moeilijk verenigbaar met het feit dat zij voorzag in een hotelreservatie.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de met grenscontrole belaste overheden, gezien de onderzoeken die werden verricht en de feitelijke vaststellingen die werden gedaan, de situatie incorrect hebben ingeschat en louter arbitrair optraden.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, dat hij niet zou hebben voldaan aan wat zij omschrijft al de procedurele samenwerkingsplicht of dat hij kennelijk onredelijk optrad.

3.3.2.3. De theoretische beschouwingen van verzoekster, het feit dat zij met een visum naar België reisde en haar bemerking dat zij de bestreden beslissing als niet noodzakelijk beschouwt aangezien zij geen gedrag vertoont waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij gevaarlijk is laten de Raad niet toe te besluiten dat verweerder het proportionaliteitsbeginsel miskende door de toegang tot het Rijk te weigeren aan een vrouw van wie niet kan worden vastgesteld met welke precieze bedoelingen zij naar België komt en die poogt om haar werkelijke reismotieven te verbergen.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3.4. Ten overvloede moet worden vastgesteld dat verzoekster ook nalaat aannemelijk te maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding zal geven tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Zij beperkt zich immers tot de toelichting dat zij over niet veel vakantiedagen beschikt en dat zij dreigt te zullen worden teruggestuurd naar haar land van herkomst. Zij herhaalt verder van mening te zijn dat zij over de vereiste documenten beschikt om toegang te krijgen tot het Belgische grondgebied. Uit deze toelichting kan geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden afgeleid. De bestreden beslissing belet verzoekster niet om in de toekomst nogmaals vakantie te nemen en naar België te reizen op voorwaarde dat zij een duidelijk reisdoel heeft en zij dit correct kan aantonen. Ook aan de tweede in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde is bijgevolg niet voldaan, zodat haar verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot teruggrijping hoe dan ook niet kan worden ingewilligd.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

G. DE BOECK